

[Do Štrasburku míří feministická soudní aktivistka Šimáčková. Muže chápe díky močení svého psa. Poslala ji tam vláda Andreje Babiše](#)

- CZ24 News | 2. října 2021

ČESKO: Parlamentní shromáždění Rady Evropy zvolilo Kateřinu Šimáčkovou novou soudkyní Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve Štrasburku. Jana Bobošíková, která se tomu vehementně snažila zabránit, objasňuje v rozhovoru důvody, které ji k tomu vedly, a také říká, co můžeme od Šimáčkové v její nové pozici čekat.

Parlamentní shromáždění Rady Evropy zvolilo Kateřinu Šimáčkovou novou soudkyní Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve Štrasburku. Vy sama jste proti nominaci ústavní soudkyně Šimáčkové bojovala. Proč?

Paní Šimáčková posunula české soudnictví od hledání spravedlnosti k soudnímu aktivismu. Právě ona jako první u nás prosadila, aby mohlo mít dítě oficiálně dva otce místo tatínka a maminky a zahájila tak boj za likvidaci rodiny. Před třemi lety proslula [přelomovým rozsudkem](#), ve kterém umožnila, aby do rodného listu dítěte, které porodila žena - náhradní matka, byli jako rodiče zapsáni dva muži, Čechoameričan a Dán. Přitom otcem dítěte je samozřejmě jen jeden z mužů. Který ze stejnopohlavního páru to je, soudkyně nepovažovala za nutné řešit.

Ústavní soudkyně Šimáčková, která sama sebe označuje za feministku, se zabývá - jak jinak než - „mužským právem“. Napsala o něm dokonce monografii. A ty, kteří její knihu čtou, neoslovuje „Milí čtenáři“, ale „Milé čtenářstvo“. Obdobně postupuje i při komunikaci se „studenty“, které oslovuje jako „studentstvo“. Soudkyně Ústavního soudu to dělá proto, že podle ní může prosté rozdělení lidí jen na muže a ženy někomu i ublížit.

Třešničkou na dortu pak je, když v rozhovorech vypráví, jak pochopila mužský svět prostřednictvím svého psa. Jak sama říká, některé mužské vlastnosti, zejména u mužů ve vysokých pozicích, ji zlobily, nebo jim nerozuměla. Ale: díky svému psovi Žeromovi je pochopila - cituji:

„Třeba náš pes, kamkoli přijde, potřebuje vyčůrat co možná nejvýš, a přečůrat tu výšku, kam čurají ostatní psi. Mně to teda hodně pomohlo a vlastně vnímám lépe teďka tu mužskou energii a některé projevy mužů. Protože si tam představím toho našeho Žeroma.“

Tato progresivistická soudní aktivistka tedy bude zastupovat naši zemi u Evropského soudu pro lidská práva. Ve Štrasburku nahradí noblesního, vzdělaného, zkušeného, uvážlivého a konzervativního soudce Aleše Pejchala, významného advokáta, odborníka na majetkové právo a experta poradního sboru prezidenta republiky.

Spolu s Hanou Lipovskou jste na Kateřinu Šimáčkovou a některé další ústavní soudce letos na jaře podala trestní oznámení. Připomeňte, prosím, proč.

Pokud si vzpomínáte, zrušil Ústavní soud řadu paragrafů volebního zákona letos v lednu, tedy ve volebním roce, navíc poté, co prezident Miloš Zeman volby oficiálně vyhlásil. Parlament pak musel urychleně přijmout nový volební zákon. Trestním oznámením jsme upozornily na zcela mimořádnou

roli ústavní soudkyně Kateřiny Šimáčkové, která je podezřelá z podjatosti. Před dvaceti lety, ještě jako advokátka, zastupovala před Ústavním soudem senátory ve stejné věci. Tehdy neuspěli, navzdory tomu, že stížnost podporoval prezident Havel. Jako ústavní soudkyně se tedy měla Kateřina Šimáčková sama vyloučit z projednávání volebního zákona, protože její předchozí angažovanost ve stejné věci zabraňuje, aby rozhodovala objektivně a nepředpojatě.

Navíc Evropský soud pro lidská práva, jehož soudkyní se má 1. listopadu paní Šimáčková stát, ve svém rozsudku jednoznačně odmítá jakékoli zásadní změny ve volebním systému méně než rok před konáním voleb. Evropský soud pro lidská práva vychází z Kodexu dobré praxe takzvané Benátské komise. Tato komise je stejně jako Evropský soud pro lidská práva orgánem při Radě Evropy a zabývá se právem v oblasti demokracie, tedy i právem volebním. Kodex Benátské komise přímo uvádí, že základní prvky volebního práva, zejména volební systém a stanovení hranic volebních obvodů, by nemělo být možné pozměnit méně než jeden rok před volbami. A podle „Kritérií právního státu“ přijatých Radou Evropy platí princip právní jistoty, kteří říká, že legislativa musí být stabilní a předvídatelná.

Toto všechno by měl vědět každý ústavní soudce. A když ne úplně každý, pak by to měla vědět ústavní soudkyně Kateřina Šimáčková, která Českou republiku u Benátské komise už téměř jedenáct let zastupuje. Soudkyně Šimáčková ostatně sama říká, že v posledních letech judikaturu Evropského soudu pro lidská práva sleduje. Ovšem zdá se, že do činnosti českého Ústavního soudu se to nepromítá.

Doktorka Kateřina Šimáčková, je soudkyní Ústavního soudu už téměř osm let. Za svou práci ročně pobírá téměř dva miliony šest set tisíc korun a jako bonus má auto a byt.

Vy jste ovšem u trestního oznámení neskončily, v srpnu váš Institut svobody a demokracie informoval o [otevřeném dopise](#) poslancům Parlamentního shromáždění Rady Evropy, aby zamítli nominace paní Kateřiny Šimáčkové, pana Pavla Simona a pana Tomáše Langáška na funkci soudce Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Co vás k tomu vedlo?

Podle nás výběr kandidátů nebyl ani férový ani transparentní a neodpovídal vůbec významu funkce soudce ESLP. Byli jsme - a jsme stále - rovněž hluboce přesvědčeni, že výběr přinejmenším dvou ze tří kandidátů není dobrý a že tito kandidáti nespĺňují podmínky dané článkem 21 § 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vláda ČR při procesu výběru kandidátů na soudce ESLP překročila své pravomoci, flagrantně porušila dělbu moci, což je neslučitelné se zásadami demokratického právního státu, zasáhla do nezávislosti výkonu advokacie a do akademické svobody, porušila právo na spravedlivý proces a základní zásady mezinárodního práva. Jsme přesvědčeni, že se Babišova vláda při výběru soudců do ESLP vůbec nezamýšlela nad národními zájmy naší země, byť jich má před volbami plná ústa. A přitom jde o zásadní nominaci.

Měly jste nějaké reakce?

Ano, o věc se podrobně zajímali někteří čeští poslanci a senátoři, nicméně zároveň nám bylo naznačeno, že věc byla rozhodnuta dávno před výběrovým řízením ve prospěch paní Šimáčkové

Jakým způsobem?

Seběhly se dva vlastně nesouvisející zájmy. Zlí jazykové říkají, že Kateřina Šimáčková už štvála svým aktivismem i své vlastní kolegy na Ústavním soudu a předseda Rychetský se jí chtěl jednoduše zbavit. Mimochodem bude nyní zajímavé, koho schválí Senát prezidentu republiky na uprázdněné místo ústavního soudce. Proto se údajně velmi zasadil o její zařazení do výběru kandidátů pro ESLP - koneckonců, sám byl členem výběrové komise. Zájem na nominaci paní Šimáčkové údajně měli také

Němci, kteří prý za její zvolení už delší dobu lobbovali.

Proč by to dělali?

Loni v létě podalo Lichtenštejnsko stížnost na naší zemi k Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Podle Lichtenštejnska je nepřipustné, že jeho státní příslušníci jsou českými orgány opakovaně označováni za osoby německé národnosti a toto označení se uplatňuje i jako základ rozsudků českých soudů v majetkových sporech. Pro představu: z dostupných zdrojů vyplývá, že jde zhruba o 70 tisíc hektarů půdy v různých částech republiky, a o řadu zámků, včetně například Lednicko-valtického areálu, panství Adamov, zámky Bučovice a Velké Losiny i hrad Šternberk. Fakt, že ke stejnému zjištění došel i německý ústavní soud a před deseti lety i Evropský soud pro lidská práva, Lichtenštejnci nezohledňují. Zřejmě se spoléhají na to, že pamětníci odcházejí, paměť bledne, dokumenty žloutnou, vlastenectví a osobní čest se vytrácejí, a že i v České republice mají svou pátu kolonu. Možná spoléhají i na to, že lze s pomocí některých politiků, historiků a novinářů zpochybnit, rozmělnit nebo přepsat dějiny. A že tedy i ve Štrasburku se rozhodne jinak než před deseti lety.

Pokud Lichtenštejnsko u soudu zvítězí, bude muset naše země vydat majetek lidem, které oceňuje sudetoněmecký lansmansaft, tedy organizace, u jejíhož zrodu stáli němečtí nacisté. A půda a zámky případnou potomkům vládců, který blahopřál Hitlerovi k uzavření Mnichovské dohody v zájmu celosvětového míru. A upřímně mu za ni děkoval.

Lichtenštejnci si, stejně jako v minulosti sudetoněmecký landsmansaft, činí nároky na majetek, který jim byl zákonně prostřednictvím dekretů prezidenta Edvarda Beneše zabaven po druhé světové válce, protože se představitelé knížectví včetně jeho hlavy Franze Josefa II přihlásili podle dobových dokumentů už v roce 1930 k německé národnosti, což ovšem nyní zpochybňují a popírají. Zápis ze sčítání lidu ale hovoří jasně. Válečný tisk, lichtenštejnské archivy a studie historiků dále dokládají, že hlava Lichtenštejnska kníže Franz Josef II osobně navštívil Hitlera, blahopřál Hitlerovi k uzavření Mnichovské dohody jako zdroji celosvětového míru, blahopřál mu k narozeninám i k přežití atentátu. Hitler na oplátku vřele děkoval a blahopřál Franzi Josefu II k sňatku. Lichtenštejnský kníže podle historických studií také podporoval útočné oddíly NSDAP a budování jednotek SS v odstoupených Sudetech.

Se zabavením majetku na základě dekretů prezidenta Beneše se Lichtenštejnové nikdy nesmířili a využívali každé příležitosti, jak se jej zmocnit. A to i nezákonně.

Vítězství Lichtenštejnců u Evropského soudu pro lidská práva by tak otevřelo cestu sudetským Němcům k obnovení jejich úsilí o získání českého majetku. Pokud se tak stane, poděkujeme vládě ANO a ČSSD. A všem poslancům a senátorům, kteří zastupují Českou republiku v Parlamentním shromáždění Rady Evropy, o problému byli informováni, ale vůbec je nezajímal.

Na začátku rozhovoru jste zmínila končícího soudce ESLP Aleše Pejchala. Když jste kandidovala na prezidentku, mluvila jste o něm jako o člověku, kterého byste jmenovala ústavním soudcem. Jak jeho práci hodnotíte?

Nejsem právník, a proto nemohu detailně posuzovat práci takových odborníků jako je pan doktor Pejchal, ale zmíním jeden moment. Doktor Pejchal je otcem takzvané Lisabonské výjimky, která měla naší zemi zaručit tzv. opt out z Listiny základních práv Evropské unie - podobnou výjimku, kterou si vyjednala Velká Británie a Polsko a která nám měla zaručit mimo jiné vyloučení prolomení Benešových dekretů ze strany sudetských Němců. Jako europoslankyně jsem proti přijetí Lisabonské smlouvy bojovala, varovala jsem před jejími dopady na masovou nelegální migraci nebo omezování českých jaderných elektráren. Když jsem neuspěla, považovala jsem za skvělé, že se podařilo právě doktoru Pejchalovi, tehdy významnému advokátovi a členu expertního sboru prezidenta republiky,

formulovat tuto výjimku. Bohužel, vláda Bohuslava Sobotky a Andreje Babiše tuto výjimku v roce 2014 smetla ze stolu.